

IN MEMORIAM

Dragutin Oremović, dipl. ing.

„Otišo je Dado naš polako, otišo je stazom što vijuga, pratile ga neke stare pjesme, sve do rijeke kojom teče tuga”. A ta tuga teče i našim srcima, i teći će još dugo dugo. Neizmijerna se bol uvukla u naša srca, nevjerica i ono pitanje koje još i sada ponavljamo: zar je to doista istina? Zar našeg Dade uistinu više nema? Iako smo bili svjesni njegova narušena zdravlja, sjećanja na dane provedene s njim, na njegov vječno vedar duh, na njegove šale, zafrkancije i osmijeh na licu, ne daju nam

povjerovati da ga više nema. A nema ga, neumitna je to istina s kojom ćemo od sada morati živjeti. Nema ga fizički, ali na svakom koraku, svakom našem sastanku, svakom druženju, svakoj Opatiji, Dado će biti s nama u mislima, u sjećanjima, u dušama i srcima, iako nas je napustio na Uskrs ove godine.

Dragutin Oremović, svima nam znan samo kao naš Dado, rođen je 1. studenoga 1938. godine u Zagrebu. Nakon ranog djetinjstva provedenoga u Zagrebu, s roditeljima odlazi u Požegu u kojoj živi od 1948. godine. Redali su se bezbrižni dani rane mladosti u Požegi, u kojoj je završio i gimnaziju. Obiteljska tradicija i bogatstvo bili su vinogradi i voćnjaci u kojima je Dado provodio puno vremena i gdje se počinjala rađati ljubav prema poljoprivredi, poglavito voćarstvu i vinogradarstvu. To je i obilježilo njegov daljnji put i pridonijelo donošenju odluke o studiju. Vraća se u Zagreb i upisuje Poljoprivredni fakultet, smjer voćarstvo-vinogradarstvo-vinarstvo. Bili su to lijepi dani učenja, druženja, zabave, no Dado je diplomirao kao jedan od prvih studenata u svojoj generaciji. Nakon odslužena vojnog roka ponovno se vraća u Slavoniju i odmah zapošljava kao rukovodilac ekonomije Poljoprivredne zadruge Jakšić. Pamti ga svaka stopa slavonske zemlje, svaka travka, svako stablo i čokot jer Dado je svakog dana već u šest sati ujutro obišao cijelo poljoprivredno dobro, a tek onda došao u kancelariju i nastavio s poslom. Slušao je kako trava raste, kako biljke dišu, upijao mirise rascvjetanih stabala i, ono što je najvažnije, uživao.

No životni put ponovno ga odnosi u mjesto rođenja, vraća se u Zagreb i zapošljava u tadašnjem poduzeću Agrotehnika, a potom u Agroservisu kao referent prodaje pesticida. Mladog ali ambicioznog, radišnog, i nadasve voljenog te od svih kolega prihvaćenog agronoma uočavaju stručnjaci iz tadašnje tvrtke Dow Chemicals. Dado prihvaća izazov i 1977. godine sklapa ugovor s američkom tvrtkom Dow Chemicals Europe u Beču gdje radi nešto više od godinu dana, a potom se vraća u Zagreb u službu Tehničkog servisa i napretka. Nije sve uvijek bilo lako, Dado voli svoju domovinu, tu mu je obitelj, tu su njegovi korijeni, tu mu je sve. A dolazi najveća dvojba i odluka: ponuda da

.....

se preseli za stalno s obitelji u Austriju, u Beč i ondje nastavi posao i život. Nije razmišljao o onom što je sada, kako je i kako bi moglo biti, hrabro je zakoračio naprijed i otisnuo se u svijet. U Dow Chemicalsu koji se poslije povezuje s tvrtkom Eli Lilly i postaje Dow Elanco, a 1998. nastaje Dow AgroSciences, ostaje sve do umirovljenja. Radi kao *Development Manager* u brojnim državama, vodi tadašnju Jugoslaviju, Rumunjsku, Bugarsku, a od 1994. postaje glavni manager i za Ukrajinu, Moldaviju Rusiju, Kazahstan, Uzbekistan i Turkmenistan. Tijekom radnog vijeka prohodao je milijune hektara voćnjaka, vinograda, povrtnjaka, žitnih polja. Blagoglagoljiv, pun znanja, pouzdan i nadasve uvjerljiv u onom što govori, dopirao je do svakog proizvođača, do svakoga kome se obratio.

Dokazao je i pokazao što može i kako može uspješan čovjek i stručnjak. Govorio je odlično engleski, njemački, ruski i bugarski, a služio se francuskim i talijanskim jezikom. Za svoj je rad primio brojna priznanja, nagrade, medalje, ali o tome gotovo nitko ništa ne zna. Njegova skromnost i samozatajnost u tome su nemjerljivi.

Bio je član Hrvatskog društva biljne zaštite od njegova osnutka i Sekcije za zaštitu bilja puno prije. Za dugogodišnju odanost i potporu Hrvatskom društvu biljne zaštite dobio je Srebrnu plaketu i povelju uz srebrnu plaketu 2009. godine. Društvo mu je puno značilo, kao i on Društvu pa je zato i proglašen počasnim članom Društva. Bio je na svakoj stručnoj ekskurziji, na svakom Seminaru u Opatiji. Hrvatsko društvo biljne zaštite i Dado bili su neraskidivo povezani.

Život je niz trenutaka, teških i onih manje teških, tužnih i radosnih. Život čine ljudi koji nas okružuju i s kojima kročimo njegovim stazama. Naš Dado bio je i bit će zauvijek utkan u svaku našu buduću stopu, dio svakog našeg događanja, svake naše Opatije. Iako fizički neće biti s nama, njegov će duh, njegov osmijeh i njegove zafrkancije pratiti svaki naš trenutak zauvijek.

Kanut će pokoja suza pri tom sjećanju, ali Dado bi rekao: nemojte plakati, popijte koju čašicu za mene i radujte se životu.

Za tobom tuguju tvoja supruga Mirjana, kći Jasenka, sin Mladen, tvoji obožavani unuci, ali u toj tuži znaju da su imali beskrajno mnogo. Sreću, da si im bio suprug, otac i djed.

I mi ćemo se radovati zato jer smo imali sreću živjeti s tobom, pjevati s tobom, radovati se s tobom.

Naše ću 43 godine prijateljstva čuvati u jednom kutu srca zauvijek, ne mogu ne pustiti suzu iako ti to ne bi htio, ali tuga je prevelika i bol u srcu predeboka. Spavaj prijatelju, snivaj najljepše snove, dragi moj Dado. Jednog ćemo se dana ponovno sresti na nekom lijepom i spokojnom mjestu.

prof. dr. sc. Jasminka Igrc Barčić